

SALA 3

GRANS OBRES, PETITS FORMATS

Obres de Pierrette Bloch, Mark Brusse, Pol Bury, Tom Carr, Philippe Cazal, Robert Combas, Gérard Deschamps, Richard Di Rosa, Jacques Dûfrene, Erró, Christian Jaccard, Peter Knapp, Bernard Moninot, Jacques Monory, Peter Stämpfli, Takis, Pierre Tilman, Jacques Villeglé

Des dels anys 60, l'art ja no pot ser només una imatge, és també una pregunta.

Les 17 obres exposades en aquesta sala continuen i amplien les respostes a l'interrogant exposat en la Sala 1, **CAP A ON ENS PORTEN LES IMATGES?**

En definitiva, l'exposició pretén interrogar les imatges sobre les seves pretensions, què volen o poden fer? Denunciar? Transformar-se en objectes? Renunciar al significat? Fer pensar? Incomodar? Convèncer?

Per a tot això disposen d'un ample ventall de diferents materials, tècniques i de medis com la pintura, la fotografia, el collage, el paper, la tinta, la serigrafia, l'acer i el coure, la fusta, el guaix, el metacrilat i el plàstic. Les obres tridimensionals (FIG. 5), les escultures, han sigut una part molt important del treball artístic d'experimentació i recerca, sovint com assaig preparatori per a fer el salt cap l'espai públic i barrejar-se amb la dinàmica de la vida urbana.

(FIG. 5)
Takis, *signal*

**París anys 60
CAP A ON ENS
PORTEN LES
IMATGES?**

**S 37
DE PETER
STÄMPFLI**

**GRANS
OBRES,
PETITS
FORMATS**

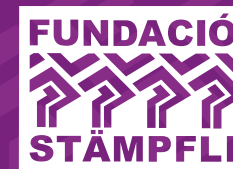

Museus
de Sitges

Fundació Stämpfli
Plaça de l'Ajuntament, 13 de Sitges

www.fundacio-stampfli.org

Des del 28 de març de 2026
Dissabtes i diumenges de 10 h a 14 h

CATALÀ

SALA 1

París anys 60 CAP A ON ENS PORTEN LES IMATGES?

Obres de Mark Brusse, Pierre Buraglio, Christian Jaccard, Ladislav Kijno, Peter Knapp, Piotr Kowalski, Jean Le Gac, Jean-Michel Meurice, Olivier Mosset, Pavlos, Gérard Titus-Carmel

Hi ha moments en què les imatges deixen d'explicar el món per començar a posar-lo en dubte. El París dels anys seixanta va ser un d'aquests moments.

A París, durant la dècada dels seixanta del s. XX —i amb més intensitat després del maig del 68—, l'escena artística francesa va viure una profunda transformació. Els artistes van explorar noves tècniques, materials i formats, posant en qüestió la naturalesa i la funció mateixa de la imatge.

Des de la segona meitat del segle XX, la societat, l'economia, la ciència, la tecnologia i els mitjans de comunicació van transformar els hàbits de vida del món occidental. En aquest context, van emergir noves formes d'avantguarda.

Els artistes vinculats a la Figuració Narrativa van enarborar la dimensió política de la imatge (FIG. 1). Les seves obres es concebien com a eines amb què denunciar les contradiccions de la societat capitalista de postguerra i, especialment, l'hegemonia dels Estats Units. L'art esdevenia així un espai de confrontació ideològica, marcat pel rebuig del consumisme, la Guerra Freda, l'amenaça nuclear i les guerres d'Algèria i del Vietnam.

(FIG. 1) L. Kijno, *Interferències*

Altres artistes, en canvi, van desconfiar de la imatge com a vehicle de relat o d'ideologia. Van explorar una pintura reduïda a formes elementals i geomètriques, derivades d'un gest mínim i repetitiu, on la mà de l'autor tendeix a desaparèixer (FIG. 2). L'obra es presenta com un fet literal, sense temps ni narració.

Les imatges “no havien d'explicar”, sinó que “havien de ser”.

Les direccions d'aquesta recerca van ser múltiples. La imatge, entesa com a producte social, va ser sotmesa a processos de dissecció i desmuntatge per analitzar-ne la materialitat. En aquest sentit, artistes vinculats al moviment *Supports/Surfaces* van investigar el suport pictòric mateix, descomponent-lo i replantejant què és una pintura (FIG. 3).

Paral·lelament, es van desenvolupar pràctiques intermèdies, sovint iròniques o distanciades, que combinaven diverses posicions i incorporaven recursos com el fragment, la repetició, la cita i el desplaçament, en la línia del gest duchampià del *ready-made*.

Aquesta exposició no oposa estils sinó que presenta un camp de forces: un moment en què la pintura, figurativa o no, va ser radicalment posada en qüestió, en un procés que encara avui continua obert.

(FIG. 2) Stämpfli, *Vibrança 28*

(FIG. 3) Jaccard, *Peça blanca calcinada*

SALA 2

S 37, Peter Stämpfli 1980 / Impressió sobre vinil

Entre el 26 de novembre de 1980 i l'11 de gener de 1981, Peter Stämpfli va ser convidat a una exposició individual en el Centre Pompidou de París on va presentar **S 37**, una obra creada especialment per a aquella exposició. S, la inicial de Stämpfli; 37, l'any del seu naixement en el s. XX.

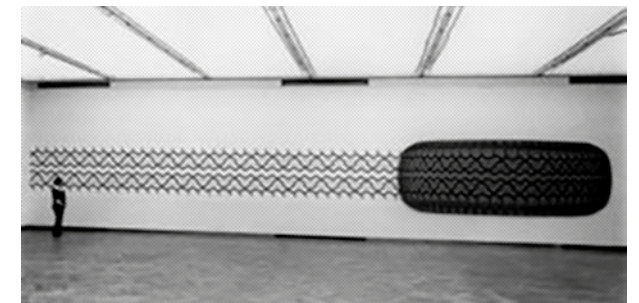
El 10 de febrer del 1990 va ser destruïda per un incendi que va devastar el taller de l'artista destruint un total de més de cent obres.

La empremta del neumàtic havia aparegut per primera vegada en l'obra de Peter Stämpfli l'any 1970 en el paviment de la Galeria Rive Droite de París (FIG. 4).

Entre 1970 i 1975, en va exposar unes altres en sales de grans dimensions de la 7a Biennal de París, el Palau de Belles Arts de Brussel·les i el Museu Galliera de París, simulant fidelment un llarg recorregut pel paviment o la paret fins al gran neumàtic pintat i exposat.

Des de 1974 la pintura de Peter Stämpfli s'ha concentrat exclusivament en l'abstracció obtinguda de l'aïllament de les formes geomètriques del neumàtic.

Avui, la Fundació Stämpfli s'enorgulleix de presentar la reconstrucció d'una nova visió de **S 37**, última realització en la vida del artista feta al desembre del 2025 expressament per a la Fundació que porta el seu nom.

(FIG. 4) Galeria Rive Droite, París, 1970